

Arrest

nr. 191 992 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met referentnummer 70048.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 november 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. De in punt 1.2. bedoelde bijlage 20 wordt vernietigd bij arrest nr. 177 175 van 27 oktober 2016.

1.4. Op 28 april 2017 treft de verwerende partij andermaal een beslissing tot weigering van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 vormt thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2015 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van de Belgische referentiepersoon overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Op 11.05.2016 werd reeds een bijlage 20 genomen. Betrokkene ging daartegen in beroep, waarop deze beslissing werd geannuleerd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, het arrest indachtig.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid\ 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Op 12.11.2015 diende betrokkene op basis van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote, zijnde mevr. [R.N.].

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 30.07.2015 te Skopje.

Op 18.02.2016 werd door de ambtenaar van de Burgelijke Stand van Antwerpen, na advies van het parket te Antwerpen, geweigerd de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de Burgerlijke Stad van de stad Antwerpen.

Dit omwille van de volgende redenen (schrijven dd. 18.02.2016 gericht aan de referentiepersoon):

' Vooreerst werd vastgesteld dat meneer [R.] sinds 1994 verblijfsrecht probeert te verkrijgen in België. Hij diende niet minder dan vijf asielaanvragen in, deze werden allemaal geweigerd door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Meneer [R.] probeerde ook tweemaal verblijf te verkrijgen op basis van een schijnrelatie. In 1997 trad hij in het huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw [D.]. Op basis van het huwelijk diende hij een aanvraag tot vestiging in. Mevrouw [D.] diende echter een klacht tegen meneer [R.] wegens schijnhuwelijk. Zijn aanvraag tot vestiging werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. In 2014 bood meneer [R.] zich samen met mevrouw [S.] aan bij de burgerlijke stand te Ronse met oog op een mogelijk huwelijk. Mevrouw [S.] zette de huwelijksprocedure stop. Zij verklaarde dat meneer [R.] haar misbruikte om verblijfsdocumenten te bekomen. Heden probeert hij opnieuw

verblijf te verkrijgen in België op basis van een huwelijk met u (mevrouw [R.]).

Bovendien huwde meneer [R.] in 2004 met mevrouw [R.]. Ze zouden ook twee gemeenschappelijke kinderen hebben. In 2011 en 2013 zouden ze samen in België verbleven hebben. Het is onduidelijk of ze ook effectief gescheiden zijn.

Hiernaast werd eer een snelle gang van zaken vastgesteld. Jullie zouden elkaar voor het eerst gezien hebben in oktober 2014 op een conferentie voor Getuigen van Jehova te Bornem. Wat betreft jullie tweede ontmoeting lopen jullie verklaringen uit elkaar. Meneer [R.] verklaart dat hij u (mevrouw [R.]) zag op een conferentie te Hoboken op 27 december 2014. U (mevrouw [R.]) situeert de tweede ontmoeting één of twee maanden na de conferentie te Bornem. Jullie zouden elkaar eerst ontmoet hebben in het huis van [S.], een broeder uit de Jehova gemeenschap. Nadien zouden jullie alle drie naar de bijeenkomst te Hoboken zijn gegaan. In januari 2015, minder dan één maand na het eerste persoonlijke contact, keerde meneer [R.] terug naar Macedonië. Jullie zouden contact gehouden via Viber. In april 2015 reisde u (mevrouw [R.]) naar Macedonië en gaven jullie een verlovingsfeest. In juli 2015 ging u (mevrouw [R.]) opnieuw naar Macedonië en traden jullie in het huwelijk. Er was weinig persoonlijk contact tussen jullie. Men kan zich afvragen of jullie elkaar leerden kennen om te spreken van een duurzame relatie.

Daarenboven wenste meneer [R.] in april 2014 nog te huwen met een andere vrouw. U (mevrouw [R.]) lijkt hiervan niet op de hoogte te zijn. U (mevrouw [R.]) denkt ook dat meneer [R.] éénmaal gehuwd was, terwijl hij in werkelijkheid reeds twee huwelijken achter de rug heeft. Dit lijkt vreemd omdat meneer [R.] tijdens het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties verklaarde dat hij u (mevrouw [R.]) verteld hebt over zijn vorige relaties.

Ook wat betreft jullie huwelijksfeest lopen de verklaringen uit elkaar. Meneer [R.] verklaart dat zijn broer niet aanwezig kon zijn op het huwelijksfeest in Macedonië. U (mevrouw [R.]) verklaart echter dat er geen huwelijksfeest plaatsvond in Macedonië. Het is evenmin duidelijk welke van uw broers of zussen meneer [R.] ontmoet heeft. Hij kan uw familieleden ook niet allemaal benoemen. U (mevrouw [R.]) kent de namen van zijn zonen niet.

Tot slot legde meneer [R.] leugenachtige verklaringen af tijdens het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties. Zo verklaart hij dat hij pas in 1997 voor het eerst in België was, terwijl hij in 1994 een eerste asielaanvraag indiende. Verder verklaart dat hij dat tussen 1997 en 2014 niet in België verbleef. Uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat hij zowel in 2011 als in 2013 in België verbleef.'

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. [R.S.] en mevr. [R.N.] afgesloten huwelijk te erkennen in België op basis van artikel 27 juncto artikel 18 WIPR (wetsontduiking) en artikel 21 WIPR (exceptie van openbare orde).

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het bestaan van de intentie om een duurzaam gezins- en familieleven op te bouwen wordt betwist. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"Schending van artikel 8 EVRM, artikel 27 Wetboek IPR, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Enerzijds is het evident dat artikel 8 EVRM geschonden is door de bestreden beslissing, gezien verzoeker door uitvoering van de bestreden beslissing gescheiden wordt van zijn echtgenote. Zijn echtgenote is hier in België tewerkgesteld, zodoende kunnen ze hun samenleven niet op een normale manier verderzetten in het land van herkomst van verzoeker, als een gehuwd koppel.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat ook artikel 27 van het Wetboek IPR geschonden is door de bestreden beslissing.

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt met name:

Art. 27.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121,

overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt dat alle Belgische overheden een buitenlandse authentieke akte kunnen erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden.

De ambtenaar controleert:

- De rechtsgeldigheid volgens het toepasselijk recht;

De echtheid van de akte

- De strijdigheid met de openbare orde of wetsontduiking

Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er sprake zou zijn van een valse akte, noch dat het huwelijk strijdig zou zijn met de openbare orde of dat er sprake zou zijn van wetsontduiking, of dat het huwelijk niet rechtsgeldig zou zijn volgens het Recht van Macedonië.

Het dient in casu benadrukt te worden dat de relatie op zich niet (opnieuw) dient beoordeeld te worden. Deze is (per definitie) al beoordeeld in het land waar het koppel in het huwelijksbootje is getreden.

Inderdaad heeft verzoeker en zijn echtgenote bij het aangaan van het huwelijk in Macedonië toestemming ontvangen om te mogen huwen.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij en zijn echtgenote beroep hebben ingediend bij de familierechtbank om hun huwelijk te laten erkennen.

" In 1994 heeft verzoeker meerdere asielaanvragen ingediend. Deze werden in een context van burgeroorlog in Joegoslavië.

Rond die tijd heeft hij dan mevrouw [D.] leren kennen. In 1997 besloten ze om samen in MACEDONIË te trouwen. Kort nadien hadden ze problemen die niet opgelost konden worden, dus besloten ze om te scheiden.

In 1998 keerde hij terug naar Macedonië.

Van 1998 tot 2004 woonde hij samen met mevrouw [R.S.].

In 2004 trouwde hij met mevrouw [R.] en kregen samen twee kinderen. Ze leefden 15 jaren samen.

In 2011 heeft hij samen met zijn toenmalige echtgenote [R.S.] en hun twee kinderen asiel aangevraagd in BELGIË. In datzelfde jaar werd hun asiel geweigerd en keerden ze terug naar MACEDONIË.

In 2013 is zijn ex-vrouw (waarmee hij wettelijk gescheiden was in MACEDONIË) met de kinderen naar DUITLAND gereisd waar ze daar trouwde en ondertussen al twee kinderen heeft met haar nieuwe partner.

In 2014 is verzoeker naar BELGIË gekomen bij zijn broer. Door zorgen en verdriet van zijn vorig huwelijk heeft hij de onverstandige beslissing genomen om het huwelijksaanzoek van mevrouw [S.] te aanvaarden. Hij kende mevrouw [S.] al van 1994 als een goede vriendin maar na haar aanzoek en afspraak voor huwelijk is hij te weten gekomen dat mevrouw [S.] niet meer zoals vroeger is, heeft hij besloten om zelfde documenten terug te trekken aangaande het huwelijk, bij de stad RONSE. Vervolgens heeft hij mevrouw [S.] niet meer gezien, daar ze in SERVIË ging wonen. In oktober 2014 in een congres van getuigen van Jehova's in Bornem heeft [S.F.], een getuige van Jehova, aan verzoeker voorgesteld om mevrouw [R.N.] te leren kennen.

Op 27 december 2014, na twee maanden overwegen of hij al dan niet opnieuw een relatie zou beginnen, heeft hij besloten om naar de afspraak te gaan bij mijnheer FERIZI waar mevrouw RISTIC ook aanwezig was. Zo hebben ze elkaars telefoonnummers uitgewisseld en hielden ze regelmatig contact en spreken ze ook geregeld af.

Op 21 januari 2015 keerde verzoeker terug naar MACEDONIË maar ze hielden nog geregeld contact via Viber, via webcam en chatten.

Op 27 april 2015 is mevrouw [R.] naar MACEDONIË gegaan en hebben ze zich op 1 mei 2015 verloofd. Door hun geloofsovertuiging en gezien hun relatie hechter en vaster werd, besloten ze om te trouwen.

Op 6 mei 2015 keerde mevrouw [R.] terug naar BELGIË.

Op 27 juli 2015 keerde mevrouw [R.] terug naar MACEDONIË en hebben ze alles voorbereid om in het huwelijksbootje te stappen. Een van de documenten die belangrijk was om te trouwen in Skopje was een attest van de Belgische ambassade in BULGARIJE. Verzoekers hadden een afspraak gemaakt daar en hadden alle twee ook een interview afgelegd en nadien hebben ze een goedkeuring gekregen om te trouwen. Verzoekers zijn dus in het huwelijksbootje gestapt op 30 juli 2015. Op 12 augustus 2015 keerden ze samen terug naar BELGIË.

Verzoekers wonen samen vanaf september 2015 (daardoor zijn ook hun huurcontract en hun belastingbrief op beider naam). Ze zijn beiden ongeveer even oud (mijnheer [R.] is drie maanden ouder dan mevrouw [R.]) en zijn beiden afkomstig van EX-JOEGOSLAVIË. Ze spreken beiden dezelfde taal.

Ze zijn beiden ongeveer 45 jaar. Ze zijn beiden gelukkig in hun huwelijk. Ze komen goed overeen en hebben dezelfde geloofsovertuiging die ze samen kunnen beoefenen. Mevrouw [R.] weet alles over het verleden van de heer [R.], ze is momenteel zeer tevreden en ze wil hun leven verder samen delen en naar de toekomst kijken.

En daarenboven hebben ze heel veel bewijzen dat ze een relatie als gehuwden hebben (bijvoorbeeld foto's, DVD's, attesten, Viber-gesprekken,...).

Al deze elementen maken dat hun huwelijk erkend dient te worden.

Evenzeer belangrijk element is dat mevrouw [R.] zeer hoge inkomsten heeft, zodoende kan zij mijnheer [R.] gemakkelijk onderhouden, vooraleer hij zelf over kan gaan tot het vinden van werk. Het dient benadrukt te worden dat zij voor de datum van de trouw in Macedonië, een interview hebben afgelegd bij het Belgisch Consulaat.

Het Belgisch Consulaat heeft geoordeeld dat er geen huwelijksbeletselen zijn en dat het huwelijk kan plaatsvinden.

Nadien zijn verzoekers in het huwelijksbootje gestapt.

Het feit dat hij 20 jaar geleden asiel heeft aangevraagd, in een compleet andere context, mag geen invloed spelen op de huidige situatie van verzoeker.

Verzoekers wensen daarnaast te benadrukken dat ze zeer regelmatig contact hebben met elkaar, zowel persoonlijk als via elektronische weg.

Omtrent het interview bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties wensen verzoekers nog het volgende op te merken:

- het mag niet verbazen dat mijnheer [R.] niet alle broers/zusters van mevrouw [R.] kan benoemen, aangezien er 11 kinderen zijn in het gezin [R.], waarvan 4 broers en 6 zusters van mevrouw [R.].

- Er wordt bij de Dienst Schijn en Gedwongen Relaties zeer erg de nadruk gelegd op verzoekers verleden.

- Eveneens dient benadrukt te worden dat mevrouw RISTIC laaggeschoold is en analfabeet.

Exemplatief kan hier gewezen worden op het feit dat zij slechts één naam van de twee kinderen van verzoeker kon opnoemen, de tweede was ze vergeten; alsook vertelde ze dat de eerste ontmoeting in HOBOKEN was, terwijl daar de vergaderzaal was. Het gaat met name om een vergissing, ofwel had mevrouw [R.] de vraag verkeerd begrepen.

Artikel 8 EVRM: Recht op eerbiediging van privé; familie- en gezinsleven, stelt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, iuncto artikel 27 Wetboek IPR, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin ze opwerpt dat zij ten onrechte de bestreden bijlage 20 krijgt, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. In de bestreden bijlage 20 worden de feitelijke motieven opgesomd op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt, *“Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. [R.S.] en mevr. [R.N.] afgesloten huwelijk te erkennen in België op basis van artikel 27 juncto artikel 18 WIPR (wetsontduiking) en artikel 21 WIPR (exceptie van openbare orde).”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift – duidelijk aangeeft op welke gronden ze weigert de akte te erkennen.

2.4. Eveneens in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift volstaat het niet dat de relatie al beoordeeld werd in Macedonië waar ze gehuwd zijn. Uit artikel 27, §1 van het WIPR blijkt duidelijk dat een akte slechts kan worden erkend met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.5. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van inhoudelijke kritiek die verzoeker heeft op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte. De bestreden bijlage 20 geeft trouwens duidelijk aan, *“Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.”* De Raad neemt er akte van dat verzoeker ook daadwerkelijk een beroep heeft ingediend bij de familierechtbank tegen de weigering tot erkenning van de huwelijksakte door de verwerende partij.

2.6. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM niet verder komt dan de betrokken wetsbepaling te citeren en vervolgens te poneren, *“De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, iuncto artikel 27 Wetboek IPR, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991”*. Verzoeker concretiseert derhalve niet op welke wijze de bestreden bijlage 20 artikel 8 van het EVRM schendt. De bestreden bijlage 20 houdt alleszins niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn Belgische echtgenote of dat het hem wordt verboden om het Belgisch grondgebied te betreden en er te verblijven. Bij een voor verzoeker gunstige beslissing van de familierechtbank staat het hem namelijk vrij om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen.

2.7. De overtuiging van verzoeker dat de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen werden geschonden door de bestreden bijlage 20 kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA